

Arrest

nr. 214 213 van 19 december 2018
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse Steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 4 december 2001 België binnenkwam, werd op 12 augustus 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) als vluchteling erkend.

1.2. Op 17 april 2018 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 28 juni 2018 neemt de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer,

naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: 04/11/1980

geboorteplaats: G.

nationaliteit; van Russische herkomst

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen» wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van ernstige redenen van openbare orde:

Op 05/12/2001 diende u, samen met uw toenmalige echtgenote, een asielaanvraag in. Op 16/08/2005 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 17/08/2005 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd u op 28/07/2008 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 26/08/2021.

Op 23/03/2004 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens poging tot doodslag.

Op 30/06/2009 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens handel, bezit zonder vergunning, verkoop zonder vergunning en aankoop van verdovende middelen. Op 25/06/2012 werd het probatie-uitstel door de Correctionele Rechtbank te Brugge herroepen.

Op 02/05/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren.

Op 19/06/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal» door middel van braak, inklimming of valse sleutels, evenals heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 16/11/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 11/01/2018 op basis van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw vluchtelingenstatus, werd u op 09/03/2018 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor op 29/03/2018. U kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet u na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Op 17/04/2018 besliste het CGVS uw vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 18/04/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat gebleken is dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u er niet voor terugschrikt om geweld en een wapen te gebruiken, alsook dat u geen enkele vorm van respect toont voor de

fysieke integriteit van anderen. Het concludeerde tot slot dat uit uw persoonlijk handelen een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

U diende geen beroep in tegen voormelde intrekingsbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Gelet op het voorgaande, kunnen we enkel concluderen dat u - door uw persoonlijk gedrag - de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar voor de samenleving vormt. Dit blijkt uit het feit dat u herhaaldelijk definitief veroordeeld werd, onder andere op 23/03/2004 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens poging tot doodslag. Bovendien werd u sindsdien, zoals reeds gesteld, nog vier maal definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf, de laatste keer zeer recent op 16/11/2017.

Gezien uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 23/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid» van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door ti niet afgehaald» Derhalve gaf U geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten» enkel rekening houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23* § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 05/12/2001 verklaarde dat u het Rijk op 04/12/2001 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 16,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent* noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na. dit aan te tonen.

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vijf definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen» af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C»348/09, P.I., pi 30; Memorie van toelichting, ParlSt Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). Het Hof van Beroep te Gent oordeelde in haar arrest d.d. 23/03/2004 dat de door u gepleegde feiten zeer zwaarwichtig waren en getuigden van een niets ontziende, vernietigende agressiviteit waarbij zelfs geen respect wordt opgebracht voor het leven van de andere. Bovendien stelde het Hof van Beroep te Gent vast dat u geen enkele spijt betoonde, Sindsdien werd u nog vier maal definitief veroordeeld, de laatste keer op 16/11/2017 door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging. Hieruit blijkt dat u geen enkele lering trok uit uw eerdere veroordelingen en u

een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid vertoont, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, Bijgevolg vormt uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving»

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in België aankwam met uw echtgenote en op 05/12/2001 beide een asielaanvraag indienden, In het kader van die asielaanvraag verklaarde u op 05/12/2001 dat uw echtgenote en u op dat ogenblik geen kinderen hadden. U gaf aan dat uw ouders en zus op dat ogenblik in Ingoesjetië verbleven en geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat u op 14/03/2011 door een uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge uit de echt gescheiden bent van uw echtgenote, die op heden de Belgische nationaliteit bezit. Bovendien is gebleken dat u op heden drie minderjarige kinderen met haar heeft, geboren op 25/02/2002,24/05/2006 en 10/11/2007 en allen in het bezit van de Belgische nationaliteit,

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met deze actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen. Dienaangaande merken we op dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. U bent op 14/03/2011 uit de echt gescheiden van uw voormalige echtgenote, waardoor zij niet onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM valt Betreffende uw drie minderjarige kinderen, merken we op dat uw gezinsleven u er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen waarvan u kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Bovendien merken we op dat uit artikel 8» tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten..

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde waag om aanvullende documenten en elementen en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. Tijdens het gehoor bij de DVZ d.d. 05/12/2001 - in het kader van uw asielaanvraag - maakte u geen gewag van enig medisch probleem en gedurende uw gehele asielpcedure werd geen enkel attest of element aangebracht dat er op wijst dat u medische problemen ervaart, Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1,3°, van de wét van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

1.4. Op 28 augustus 2018 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 210 735 van 10 oktober 2018 wordt het beroep tegen die beslissing verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste en het derde middel worden, omwille van hun inhoudelijke samenhang, tezamen behandeld.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van art. 23 Vw

Volgens art. 22 Vw kan de minister een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

Art. 23 §2, 2e lid Vw. bepaalt echter dat er rekening dient te worden gehouden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De gevolgen voor verzoeker zelf en zijn familieleden werden niet voldoende in rekening gebracht, zoals lager uiteengezet. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een ernstig risico loopt bij terugkeer naar zijn streek van oorsprong.

Verweerster argumenteerde in haar beslissing dat de contacten van verzoeker met zijn familie en vrienden in België kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is volgens verweerster geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van verzoeker het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Zoals lager uiteengezet (E.1.3.) is dit echter niet zo vanzelfsprekend als verweerster voorhoud.

Het eerste middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. Het derde middel luidt als volgt:

“Schending van art. 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*

- *intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

Verzoeker woont reeds meer dan 16 jaar in België. Hij heeft in die tijd een band opgebouwd met het Belgische grondgebied.

Hij spreekt, schrijft en leest vlot 2 van de drie landstalen (namelijk Frans en Nederlands). Hij heeft nooit een formele taalcursus beëindigd. In de praktijk leerde verzoeker echter vloeiend beide talen beheersen.

Daarnaast heeft verzoeker zich steeds ingespannen om economisch onafhankelijk te zijn. Hij heeft als chauffeur gewerkt bij verschillende bedrijven. Bij de VDAB volgde hij een cursus ADR voor het vervoeren van gevaarlijke stoffen.

Toen verzoeker terugviel op een leefloon, heeft hij zich steeds ingespannen om, via art. 60 OCMW, te participeren in de Belgische maatschappij. (Zie stuk 3)

De kinderen en de ex-vrouw van verzoeker leven in België. De oudste zoon van verzoeker leefde steeds bij hem, de jongste zoon zou in de nabije toekomst naar het appartement van verzoeker verhuizen. Verzoeker heeft dus weldegelijk een werkelijk en intens gezinsleven. (zie stuk 7)

Verweerster argumenteert dat verzoeker middels korte reizen van zijn familieleden in België naar Rusland, zijn familiebanden kan onderhouden.

Verzoeker verwijst hierbij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Volgens de recentste versie daarvan, wordt het ten sterkste afgeraden om naar de Noordelijke Kaukasus af te reizen. Art. 8 werd dus niet voldoende in acht genomen.

Het derde middel is gegrond.”

2.1.3. Verzoekers betoog in beide middelen heeft betrekking op zijn gezins- en privéleven in België en de lange duur van zijn verblijf in België, in het licht van artikel 23, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.
Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”*

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet de feitelijke elementen, noch het oordeel dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De middelen beslaan enkel de beoordeling van verzoekers lange verblijf, de banden in België en zijn familiale leven. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motivering:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d,d, 05/12/2001 verklaarde dat u het Rijk op 04/12/2001 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 16,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na. dit aan te tonen.*

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vijf definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen» af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814} of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C»348/09, P.I., pi 30; Memorie van toelichting, ParlSt Kamer 2016-201?, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). Het Hof van Beroep te Gent oordeelde in haar arrest d.d. 23/03/2004 dat de door u gepleegde feiten zeer zwaarwichtig waren en getuigden van een niets ontziende, vernietigende agressiviteit waarbij zelfs geen respect wordt opgebracht voor het leven van de andere. Bovendien stelde het Hof van Beroep te Gent vast dat u geen enkele spijt betoonde, Sindsdien werd u nog vier maal definitief veroordeeld, de laatste keer op 16/11/2017 door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging. Hieruit blijkt dat u geen enkele lering trok uit uw eerdere veroordelingen en u een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid vertoont, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, Bijgevolg vormt uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving»

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in België aankwam met uw echtgenote en op 05/12/2001 beide een asielaanvraag indienden, In het kader van die asielaanvraag verklaarde u op 05/12/2001 dat uw echtgenote en u op dat ogenblik geen kinderen hadden. U gaf aan dat uw ouders en zus op dat ogenblik in Ingoesjetië verbleven en geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat u op 14/03/2011 door een uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge uit de echt gescheiden bent van uw echtgenote, die op heden de Belgische nationaliteit bezit. Bovendien is gebleken dat u op heden drie minderjarige kinderen met haar heeft, geboren op 25/02/2002,24/05/2006 en 10/11/2007 en allen in het bezit van de Belgische nationaliteit,

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met deze actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen. Dienaangaande merken we op dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. U bent op 14/03/2011 uit de echt gescheiden van uw voormalige echtgenote, waardoor zij niet onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM valt Betreffende uw drie minderjarige kinderen, merken we op dat uw gezinsleven u er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen waarvan u kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Bovendien merken we op dat uit artikel 8» tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde waag om aanvullende documenten en elementen en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. Tijdens het gehoor bij de DVZ d.d. 05/12/2001 - in het kader van uw asielaanvraag - maakte u geen gewag van enig medisch probleem en gedurende uw gehele asielpcedure werd geen enkel attest of element aangebracht dat er op wijst dat u medische problemen ervaart, Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins-/privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving; dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het Hof heeft in zijn arrest *Boultif* van 14 september 2017 de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die de terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een ‘*certain degree of hardship*’;
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat naast de *Boultif*-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58).

Het Hof zal nagaan welke impact de verwijdering heeft op de (huwelijks)partner en de eventuele kinderen. Er wordt onderzocht of van de gezinsleden redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze het betrokken gezinslid volgen naar het land van verwijdering. Daarvoor wordt onder meer hun aanpassingsvermogen (*‘adaptability’*) beoordeeld (bijvoorbeeld wat betreft het aanleren van een nieuwe taal), alsook de mogelijke ernstige moeilijkheden met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land waartoe de vreemdeling wordt verwijderd.

Het feit dat de verwijderingsmaatregel en het daarbij horende inreisverbod wel of niet is beperkt in de tijd, wordt eveneens in rekening gebracht.

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde dus een rol spelen in de bestreden beslissing, dan moet uit de bestreden beslissing blijken dat in de belangenafweging de zgn. 'guiding principles' (algemene richtlijnen) uit de arresten *Boultif/Üner* werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dient te worden beoordeeld.

In de zaak *A.A.* oordeelde het Hof evenwel dat ongeacht waar de focus op ligt, in de praktijk de factoren en elementen die moeten worden beoordeeld om de proportionaliteit van een verwijderingsmaatregel t.a.v. een langdurig verblijvende of gevestigde migrant te onderzoeken, in wezen dezelfde zijn ongeacht of er sprake is van een privéleven dan wel een gezinsleven. Volgens het Hof komt het privéleven van de betrokken langdurig verblijvende of gevestigde vreemdeling sowieso aan bod in de criteria die worden aangereikt om de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de betwiste maatregel te beoordelen.

Verzoeker verwijst *in concreto* naar het feit dat hij reeds 16 jaar in België woont, dat hij Frans en Nederlands beheerst, dat hij zich steeds heeft ingespannen om financieel onafhankelijk te zijn en werkt als chauffeur, en dat de kinderen van zijn ex-vrouw in België leven.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker, hierom uitgenodigd door het bestuur, heeft nagelaten de verwerende partij in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan kennis heeft om zijn situatie correct in te schatten. Verzoeker legde geen bewijzen van tewerkstelling neer, legde geen bewijzen neer dat hij één van de landstalen machtig is en legde ook geen attest van inburgering neer. Er wordt verder gewezen op zijn persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vijf definitieve veroordelingen (waarvan de laatste in 2017) en dat uit deze feiten blijkt dat hij getuigt van een gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat hij zijn gedrag in de toekomst zal herhalen. Verzoeker pleegde zeer zwaarwichtige feiten waarbij sprake was van een bijzonder agressief gedrag waarbij geen enkel respect werd gebracht voor het leven van de anderen. Hij betoonde ook geen enkele spijt.

Verder blijkt ook dat verzoeker op 14 maart 2011 uit de echt is gescheiden en derhalve geen gezinsleven onderhoudt met zijn voormalige echtgenote. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening wordt gehouden dat zijn ex-echtgenote – inmiddels Belg geworden – in het verleden de vluchtelingenstatus had en dus niet kan terugkeren naar de Russische Federatie, merkt de Raad op dat verzoeker uit de echt is gescheiden sedert 2011. Hij voert geen enkel element aan waaruit blijkt dat er alsnog sprake zou zijn van een gezinsleven tussen hem en zijn echtgenote.

Wat betreft verzoekers drie minderjarige kinderen, motiveert de bestreden beslissing dat dit hem er niet van heeft weerhouden bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen, ondanks dat hij wist dat dit een impact kon hebben op het gezinsleven. Onder verwijzing naar artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Er wordt op gewezen dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Verzoeker herhaalt deze elementen in zijn verzoekschrift en geeft aan het er niet mee eens te zijn, evenwel blijkt niet dat hij geen concrete elementen aannemelijk maakt waarom deze beoordeling, in het licht van de openbare orde die deze inmenging in zijn gezinsleven, die conform artikel 8.2 van het EVRM ingegeven is, bij wet is voorzien en in juridische motieven van de openbare orde, *in casu* disproportioneel zou zijn.

Het eerste en het derde middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel

Volgens art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In het arrest Soering t. het Verenigd Koninkrijk dd 7 juli 1989 oordeelde het EHRM dat het Verenigd Koninkrijk art. 3 EVRM schond omdat het besloten had om de verzoeker in het geding uit te leveren aan de Verenigde Staten. In de Verenigde Staten liep de verzoeker het risico om onderworpen te worden

aan het "death row-phenomenon". Een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling kan dus eveneens een schending van art. 3 EVRM in zich dragen.

Volgens de vaststaande rechtspraak van het EHRM is er sprake van een schending van art. 3 EVRM indien een persoon wordt uitgewezen indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Een verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met vrijheidsberoving, kan er toe leiden dat een persoon een risico loopt op schending van art. 3 EVRM.

Zoals in het feitenrelaas werd uiteengezet, is de situatie in Ingoesjetië nog steeds zeer problematisch. Bij anti-terreurstacties en acties tegen rebelligroepen wordt willekeurig en zeer repressief opgetreden. Het komt voor dat vluchtelingen die terugkeren naar hun geboortestreek voor leden van de gewapende oppositie worden gehouden, willekeurig worden vastgehouden, gefolterd en ondervraagd. (zie stukken 8 en 9)

Verzoeker vreest het ergste als hij teruggestuurd wordt naar Ingoesjetië.

In de verwijderingsbeslissing van 28 juni 2018 werd geen rekening gehouden met dit risico. De beslissing bevat geen enkele motivering in die zin.

Verzoeker meent dan ook dat het tweede middel gegrond is."

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker op 9 maart 2018 door het commissariaat-generaal werd opgeroepen voor een gehoor op 29 maart 2018 in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft hier geen gevolg aan gegeven, zodat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen sprake is van medewerking bij het onderzoek naar nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de vluchtelingenstatus. Het commissariaat-generaal oordeelde, na toepassing van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker door zijn gebrek aan medewerking niet toelaat een zicht te krijgen op het gevaar voor refoulement in het kader van terugkeer.

Op 23 mei 2018 werd verzoeker per aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om alle documenten aan te brengen die hij nodig achtte teneinde zijn situatie te beoordelen met het oog op een intrekking of een beëindiging van het recht op verblijf. Ook hier gaf verzoeker geen gevolg aan.

Op basis van de elementen die de verwerende partij ter beschikking had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, konden geen elementen worden vastgesteld met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel wijst de Raad erop dat ook bij effectieve terugleiding van verzoeker naar het land van herkomst zal dienen rekening te worden gehouden met het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers aanvraag om internationale bescherming van 28 augustus 2018 gaf op 26 september 2018 aanleiding tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Aangaande verzoekers verwijdering van het grondgebied motiveerde de commissaris-generaal als volgt:

"Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ook de Raad herinnerde in zijn arrest van 10 oktober 2018 dat de bevoegde minister en zijn gemachtigde *in fine* van de bestreden beslissing op de hoogte worden gebracht van het feit dat er elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van dit advies – wat het gevolg is van het gebrek aan medewerking door verzoeker – zal de verwerende partij bij een toekomstige tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening moeten houden met het advies van de commissaris-generaal in het licht artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond, onder voorbehoud van het advies van de commissaris-generaal.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT